

да разбератъ на чорбаджиитѣ, че и той е мжжъ, и той знае да печели.]

Дѣдо Герги поглежда Тодора, който се подсмива, срѣща още веднажъ чернитѣ очи на Аничка и си трѣгва.

Като се върна вкжщи, той най-напредъ се отби въ обора, за да види конетѣ. Следъ туй седна предъ кжщи. Къмъ обѣдъ си доде Илия, весель, зачервень.

— Бѣхъ при Тодора, — казва дѣдо Герги, — тѣ, съ Аничка, все сами си работятъ. Новъ дамъ си правятъ.

— И азъ бѣхъ при тѣхъ отзарана. — Илия гледа настрана и удря съ една пржчица по нагърченитѣ си чизми. — Аничка не ме поглежда. Да рече: „ела, Илия, влѣзъ вкжщи да те почерпя едно кафе.“ — Нищо, ни дума. Мълчи.

— Работа иматъ хората, бе синко, не виждашъ ли?

Дѣдо Герги иска да каже още нѣщо, но замълчава. Едно време Илия бѣше ратай у Аничкини. Той бѣше се любилъ съ нея, дори бѣше се похвалилъ, че ще я вземе. А изведнажъ, безъ да се надѣва нѣкой, Аничка се ожени за Тодора.

— Каточе не сме яли единъ хлѣбъ съ Аничка и не сме мѣтали снопитѣ съ нея, — подзе Илия. — А сега ще ми се курдисва. Добре де! Нека тѣй да е.